

КАЦМАЦУРА СЕ УДАВИЛА

Народна приказка

Живѣла една бабичка съ внучката си, която се казвала Кацмацура. Кацмацура била толкова голѣма, че съ стѣлба се качвала на гърнето съ лещата.

Една недѣля сутринѣта бабата отишла на черква и каза-ла на Кацмацура:

— Кацмацура, азъ ще оти-да на черква, ама ти да не се качишъ на гърнето съ лещата!

— Не, бабо, нѣма да се кача! Бабата излѣзла, а Кацмацура следъ малко турила стѣлбата на гърнето съ леща на огъня, да види, дали има вода лещата, да ври. И — „бумъ!“, паднала вътре и се сварила.

Дошла бабата, търси тукъ, търси тамъ, никѣде я нѣма Кацмацура. Почнала да я вика:

— Кацмацура, Кацмацура!

Никой не се обаждат! Тогава се сѣтила, отишла до огнището, погледнала въ гърнето съ леща и — що да види! — Кацмацура се сварила!

Ревнала бабичката да плаче, да вика и да си скуби косата отъ скръбъ.

По пѣтя минавали двама старци, като научили отъ бабата какво се случило, изскубили си брадите отъ жалъ. А дветѣ имъ кучета пуствали бѣла пѣна отъ устата си!

Та така, едно време хората били толкова голѣми, че се скривали подъ коренъ леща! Преразказалъ и илюстриралъ:

Наумъ х. Младеновъ

ЗЛАТНО СЪРДЦЕ
драматична приказка отъ Георги Крънзовъ е представена на 29 януарий т. г. въ Митрополитския салонъ отъ IV-б отд. при у-ще „Екз. Иосифъ“ — София, подъ ръководството на учителката Вѣра Кирова.

ПѢСНИ НА ТРУДА ФЕВРУАРИЙ

Подъ стопенитѣ прѣспи надничатъ минзухари и свежи кокичета, чакатъ своята сестра — теменуга, да разцѣвне край чернитѣ угари, та когато изъ топли кошари на полето излѣзатъ овчаритѣ и засвилятъ съсъ медни кавали да прогонятъ мъглитѣ и халитѣ, да събератъ минзухаръ, теменуга, кокиче — за засмѣнитѣ малки момичета и да срещнатъ съсъ китки цѣвящата пролѣтъ: — да забравятъ сиѣга и неволитѣ.

Свѣтлозаръ Димитровъ

вестния изследователъ на Южния полюсъ. Той придружилъ Линдбергъ на известно разстояние съ своя самолетъ.

За по-малко отъ единъ часъ следъ излитането на Линдбергъ вече цѣлия свѣтъ е знаелъ, че той трѣгналъ. Американскитѣ радиостанции разнесли новината и молѣли всички параходи, островни и крайбрѣжни фарове, които биха узнали нѣщо за летеца изъ неговия пѣтъ, да оба-дятъ.

Величественъ и страшенъ е билъ неговия полетъ. На самолета не е имало радиотелеграфъ. Линдбергъ е предпочелъ да вземе повече бензинъ. Защо му е билъ радиотелеграфъ, когато неговото решение е било да победи, или да загине. Пъкъ и какво е могълъ да му помогне радиотелеграфъ. Неговиятъ самолетъ е могълъ да слеза само по земя. Падне ли въ океана, той неизбѣжно е трѣбвало да потъне. Сякашъ, за да се подиграе съ нещастieto, Линдбергъ, обаче, е носѣлъ на самолета си една гумена лодка. Смѣталъ да се качи на нея и да заплува срѣдъ безпредѣлния океанъ, ако случайно самолета му се повреди и падне въ водата. За да изглежда шегата му пълна, той носѣлъ

едно ножче още и вѣдица за ловене на риба. Освенъ това, една игла и малко конецъ, за да може да си скърпи платно за лодката. Всички тия спасителни принадлежности, наистина, не сж нищо друго, освенъ, една шегъ съ страшнитѣ бури въ Атлантическия океанъ на единъ човѣкъ, който е решилъ да победи, или да загине.

Следъ като прелетѣлъ около 1000 километра при добро време, самолетътъ навлѣзалъ въ студенъ, дъждовенъ облакъ. Линдбергъ летѣлъ ту на много голѣма височина, ту много ниско, почти надъ вълнитѣ на океана. Наоколо не се е виждало нито единъ параходъ, или каквото и да е плавателенъ сѣдъ. Никава жива душа. Само океана, огромното въздушно пространство и сиви, грозни облаци.

Минава първата нощъ, после денъ и пакъ нощъ. Най-после вижда земя. Започналъ да лети по-ниско, за да го забележатъ. Самъ Линдбергъ не е могълъ да отличи нищо по земята. Чудѣлъ се е, кѣде се намира. Дали е въ посока на своя пѣтъ, или се е отклонилъ нѣкъде далече. Скоро се е увѣрилъ, че трѣбва да е близо до Ирландия.

А отъ земята вече отдавна

СНѢЖНАТА ПЪРЗАЛКА

Текстъ и музика отъ Лука Годоровъ

2. Ехъ, че гладка бѣше!
като огледало,
и по ней летѣше
всѣки бързо, смѣло.

3. Купъ дечица тамо
мълчаливо спрѣни,
тѣ я гледатъ само
въ скръби потопени.

4. Слѣнчо пѣкъ поглежда
съсъ лѣчи си златни;
Тихо имъ нарежда
думи най-приятни:

5. „Не скърбете вече,
мили дечурлига,
зимата изтече,
пролѣтъта пристига“.

ДЖБЪТЪ И ЧЕРВЕЯТЪ

Басня

Израстналъ джбъ, срѣдъ бури и грѣмъ, саминъ въ полето. Свилъ гнѣздо червеятъ въ дънера му. Джбътъ казалъ:

— Радостно ми е, че има съ кого да си приказвамъ.

Червеятъ взелъ думитѣ на джба за подигравка и се за-канилъ да му отмъсти.

— Ти ли ще сторишъ това, влѣчуго! — рекла теменужката. — Ти съ великана ли

ще се мѣришъ?

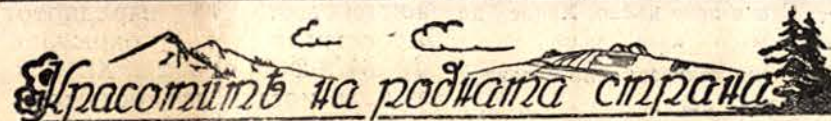
Червеятъ дума не казалъ. Заловилъ се за работа съ челядѣта си.

Минали години. Дънерътъ на рѣба червясалъ. Единъ денъ вѣтрътъ го повалилъ.

— Видѣ ли силата ми, хубавице! — рекълъ червеятъ.

— Червоядство! — рекла теменужката.

Цвѣтанъ Михайловъ.

Живописното Искърско дефиле

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Владимиръ Поляновъ

Роденъ е презъ 1899 год. въ гр. Русе, живѣе и работи въ София, а сега е изпратенъ въ Варшава да изучава театрално дѣло.

Владимиръ Поляновъ е отъ най-плодовититѣ и талантливи наши писатели. Започналъ да пише най-първо разкази, той наскоро създава и цѣла серия романи, между които: „Викъ“, „Слѣнцето угаснало“, „Чернитѣ не ставатъ бѣли“, „Князъ безъ корона“ и др. Владимиръ Поляновъ е авторъ и на три пиеси: „Дветѣ страни на медала“, „Бащи и синове“, която миналата година се игра въ Народния театъръ, и „Шегата продължава“, която сега ще се играе въ Народния театъръ.

Владимиръ Поляновъ до сега не е писалъ за малкитѣ читатели. Едва миналата година книгоиздателство „Хемусъ“ издаде първата му книга за юноши „Отъ крилатия змей до самолета“, кратка история на въздухоплаването. Въ този брой на „Славейче“ даваме извадка отъ тази му книга.

ПРОЛѢТЪ

Като свирчица вълшебна
Бѣломорецътъ повѣ
и напѣшилъ клонки
на брѣзитѣ разлюлъ.

Блѣсна слѣнцето засмѣно
небосвода разведри
и отъ радостъ зашумѣха
и джбрави и гори.

А потоцитѣ пѣнливи
забълбукаха навредъ,
гдето се разнася миризъ
дѣхъ на първи полски цвѣтъ.

Пѣсенъ звучна и вълшебна
Бѣломорецътъ повѣ
надъ полето безпредѣлно —
ново злочно кадифе.

Николай Розалиевъ

изведнажъ станалъ прочутъ, богатъ и щастливъ. Но той не се забравилъ. Първата му постѣпка въ Парижъ била да отпрати майката на Нунжесеръ и да изкаже съчувствията си къмъ нея и своитѣ почитания къмъ нейния синъ, чийто примѣръ той бѣ последвалъ, за да стане толкова прочутъ сега.

Отъ Парижъ Линдбергъ следъ известно време се връща въ Америка. Но тоя пѣтъ той е пѣтувалъ съ параходъ. На американския брѣгъ го дочаква председателътъ на републиката и цѣла Америка. Заминалъ като капитанъ на американската авиация, сега той севръщалъ полковникъ. Заминалъ като неизвестенъ младъ американецъ, сега го посрещнали като народенъ герой. Въ пристанището на Ню-Йоркъ всички параходи и фабрики свирѣли съ своитѣ сирени въ негова честъ. Цѣлиятъ градъ е обкиченъ съ знамена и цвѣта. Въодушевлението на американцитѣ нѣмало край. Тѣ били горди съ своя сънародникъ и съ неговата победа.

Линдбергъ не е забравенъ и днесъ, както не ще бѣде забравенъ докато сжществувасвѣта. Неговиятъ подвигъ открива за самолета вратата на всички възможности.

Владимиръ Поляновъ

колко се възхищава отъ него и колко го обича. Дигнали го на ръце. Други се спуснали къмъ самолета и започнали да чупятъ и кѣсатъ парчета отъ него за споменъ и за щастие отъ най-щастливия човѣкъ на земята.

Когато Линдбергъ слѣзълъ отъ апарата си, първитѣ му думи, произнесени на английски, понеже не е знаелъ другъ езикъ, били:

— Азъ съмъ Чарлсъ Линдбергъ. Тукъ ли е летището Бурже? Да? Тогава всичко е въ редъ!

Колкото и да е билъ уморенъ и обезсиленъ отъ радостта, че е стигналъ, той се опиталъ да защити самолета си отъ тѣлпата. За това самъ Линдбергъ по-късно разправя:

— Единъ добъръ и досетливъ французинъ искаше да ми помогне. Той започна да ми пробива пѣтъ съ бастона си. Но бѣше такава блѣсканица, че безъ даиска, любезниятъ французинъ ме тупна съ бастона си по главата. Въ невъзможностъ да запазя самолета, както и себе си, оставихъ всичко на волята на народа. Тогава ме дигнаха и понесоха.

Парижъ дочакалъ победителя на океана, както се посрѣщатъ крале и царе. Линдбергъ